

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 27. února 2023 o odvolání obžalovaného: **Jan L., narozený xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Karviné - pobočky v Havířově ze dne 5. 1. 2023 č. j. 105 T 64/2022-271,

takto:

Odvolání obžalovaného Jana L. se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné - pobočky v Havířově ze dne 5. 1. 2023 č. j. 105 T 64/2022-271 byl obžalovaný Jan L. uznán vinným skutkem právně kvalifikovaným jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku. Obžalovaný byl odsouzen podle § 274 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců. Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 30 měsíců.
2. Proti rozsudku podal obžalovaný ihned po jedno vyhlášení odvolání, které následně prostřednictvím svého obhájce odůvodnil. Odvolání zaměřil do všech výroků napadeného rozsudku. Namítal podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, rozpory ve výpovědích svědků i argumentaci soudu. Citoval z výpovědí některých svědků, konkrétně Lumíra T., kterou hodnotil jako ne zcela pravdivou, spíše jako účelovou či smyšlenou, a nelogickou v tvrzení, že pokud dotyčný nemohl usnout, manželka mu vařila kávu, dále že měl pootevřené okno, jelikož bylo teplo a zároveň, že si dal „půlku“ na zahřátí, a Věry T., která vyvrací tvrzení svědka T. o perfektní viditelnosti osob. Dále citoval z výpovědí svědků Sabiny P., Rudolfa L., Ireny P., Kryštofa P., Jakuba Z. a Jana Z., které jednotlivá tvrzení obžalovaného potvrzují a svědka T. vyvracejí. Okresní soud věc posuzoval primárně dle svědectví Lumíra T., které však bylo vyvráceno. Jeho výpověď nelze považovat za jedinou pravdivou z důvodu několika uvedených nesrovnalostí. Okresní soud měl dát všem svědectvím stejnou váhu, neboť se nejedná o bezchybnou výpověď. Co se týče DNA obžalovaného na uvedených důkazních prostředcích, nebylo nikterak uvedeno, že se jedná o DNA obžalovaného, byl zjištěn jen neúplný nebo smíšený profil, které nic neprokazují. DNA obžalovaného se objevilo uvnitř vozidla a na volantu, což potvrzuje, že byl uživatelem vozidla, nikoliv to, že ho v danou dobu řídil ve stavu, v jakém byl. Vina obžalovaného tedy nebyla zcela prokázána, naopak dle několika uvedených tvrzení se jedná o jeho nevinu. Připomenul zásadu „v nejasnostech ve prospěch obžalovaného“ s tím, že přes to, že soud obžalovanému nevěří, nejedná se o přímý důkaz toho, že právě on byl řidičem vozidla v příslušnou dobu, což nebylo nikterak potvrzeno. Navrhl, aby krajský soud obžalovaného zprostil viny,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

případně aby napadený rozsudek zrušil a vrátil zpět okresnímu soudu. Ve veřejném zasedání navrhl doplnit dokazování o výslech svědka Lukáše T.

3. Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), oprávněnou osobou /§ 246 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu/ a Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) neshledal ani jiných důvodů k jeho zamítnutí dle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí dle § 253 odstavec 3 trestního řádu.
4. Dne 26. 2. 2023 v 22.40 hodin byla krajskému soudu doručena žádost obžalovaného o odročení veřejného zasedání ze závažných zdravotních důvodů na straně jeho otce, jehož stav se dne 25. 2. 2023 podstatně zhoršil a není schopen se o sebe postarat. Krajský soud neshledal žádost obžalovaného důvodnou, neboť zhoršený zdravotní stav otce obžalovaného a potřeba péče o něj není důvod pro odročení veřejného zasedání, obžalovaný měl situaci řešit jiným způsobem, navíc tvrzené skutečnosti obžalovaný nedoložil. Žádost je též opožděná, protože byla podána den před konáním veřejného zasedání v nočních hodinách. Jelikož ve věci nebylo konáno žádné dokazování, krajský soud neshledal žádné překážky, které by bránily konání veřejného zasedání v nepřítomnosti obžalovaného. Proto krajský soud žádosti o odročení veřejného zasedání nevyhověl a rozhodl o konání veřejného zasedání v nepřítomnosti obžalovaného, který se k veřejnému zasedání nedostavil, ačkoliv byl o jednání včas a řádně vyrozuměn.
5. Z podnětu podaného oprávněného prostředku krajský soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytkaných vad, jakož i správnost postupu řízení, jenž mu předcházelo, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Po přezkoumání řízení, které předcházelo rozsudku, krajský soud nezjistil žádné vady, nebyla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo práva obhajoby.
7. Po přezkoumání výroku o vině krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného směřují proti hodnocení důkazů okresním soudem, tímto i do skutkových závěrů a právní kvalifikace. Okresní soud je podle § 2 odstavec 6 trestního řádu oprávněn hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a není vázán skutkovými a právními závěry účastníků trestního řízení. Okresní soud v odůvodnění uvedl konkrétní důkazy, ze kterých vycházel a jak tyto důkazy hodnotil, čímž splnil povinnost uloženou v § 125 trestního řádu, a krajský soud v hodnocení důkazů okresním soudem neshledal žádné logické rozpory či nedostatky, ani neúplnost, které by mohl hodnocení okresního soudu vytknout, a je proto podle § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, když sám žádné dokazování neprováděl. Krajský soud považuje závěr okresního soudu o vině obžalovaného za správný, zákonný a odůvodněný, a na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje.
8. Námitky obžalovaného obsahují v podstatě shodné argumenty, na kterých postavil svou obhajobu v hlavním líčení a závěrečný návrh a okresní soud se s nimi v odůvodnění rozsudku vypořádal. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, když dospěl k závěru, že okresním soudem byly provedeny všechny důkazy umožňující zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro soudní rozhodnutí (§ 2 odstavec 5 trestního řádu). Provádění dalších důkazů by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Proto krajský soud zamítl návrh na doplnění dokazování o výslech svědka Lukáše T. pro nadbytečnost. Krajský soud se neztotožňuje s hodnocením důkazů obžalovaným v rámci podaného odvolání, když se jedná o hodnocení důkazů, které neodpovídá ustanovení § 2 odstavec 6 trestního řádu. Z obsahu podaného odvolání je zřejmé, že obžalovaný svým vlastním hodnocením důkazů prosazuje svou verzi průběhu celé události. Krajský soud dále uvádí, že toliko odlišný pohled obžalovaného na hodnocení důkazů okresním soudem nemůže být relevantní pro jejich odlišné hodnocení krajským soudem, navíc za situace, kdy obžalovaný pro podporu svých tvrzení nenabídl

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

žádné nové skutečnosti, ani nové důkazy, které by mohly spolu s již provedenými důkazy vést k závěru, že okresní soud při svém rozhodování pochybil.

9. Okresní soud nepochybil, pokud dospěl k závěru o vině obžalovaného, přestože obžalovaný popřel, že vozidlo řídil. Okresní soud při závěru o vině obžalovaného důvodně vycházel z provedených důkazů, kdy ani krajský soud o věrohodnosti výpovědi svědků Lumíra T., Věry T., nprap. René S. a prap. Bc. Jana B. a pravosti a pravdivosti listinných důkazů nemá pochybnosti. Možno dodat, že pokud se ve výpovědích manželů T. vyskytly drobné odchylky, jsou co do podstatných skutečností z hlediska obhajoby obžalovaného zcela irelevantní, dle názoru krajského soudu vysvětlitelné časovým odstupem, dále tím, že svědci vnímali jednotlivé části nehodového děje z různých místností domku, svědkyně T. se nevěnovala výlučně jeho sledování, a přímo na místo havárie se dostavili postupně (nejprve svědek T.). Jejich výpovědi si vzájemně neodporují ani nejsou nelogické v podstatných skutečnostech, jak je namítáno v odvolání, svědek T. označil obžalovaného za řidiče přímo, z výpovědi svědkyně T. toto lze dovodit v kontextu s dalšími důkazy, ze kterých okresní soud vycházel, a jejich svědectví je podporováno výpovědi svědka Jana Z. z přípravného řízení. Ani krajský soud neshledal žádný důvod manželů T., jako na věci nezainteresovaných svědků bez vztahu k obžalovanému, ke křivé svědecké výpovědi vůči němu (v jeho neprospěch) a takový důvod neuvedl ani sám obžalovaný. Naopak je zjevná snaha dalších svědků (kamarádů a bývalé přítelkyně obžalovaného a jejich rodičů), tedy osob s osobními vztahy k obžalovanému, podpořit jeho obhajobu různými tvrzeními (které vyplývají zejména ze sdělení obsahu jejich výpovědí okresním soudem v odůvodnění napadeného rozsudku), mj. i o nevěrohodnosti svědků T. způsobené jejich stavem po požitím alkoholu, který nejen oni sami vyloučili, ale vyloučil ho též osobně nezainteresovaný svědek – zasahující policista prap. Bc. Jan B., který se mj. těmto svědkům na místě věnoval, a vypověděl, že byli zcela střízliví. Dle názoru krajského soudu (na rozdíl od námitek obhajoby) je irelevantní množství svědectví ve prospěch obžalovaného, rozhodující je jejich věrohodnost, a správně okresní soud těmto svědectvím neuvěřil, neboť s ohledem na rozpory ve výpovědích těchto svědků téměř ve všech podstatných bodech je též krajský soud shledal nevěrohodná. Nelze pominout též fakt, že sám otec obžalovaného a vlastník předmětného vozidla (svědek Rudolf L.), zjevně obžalovanému nevěřil, že vozidlo neřídil, když nejprve uvedl, že nevěřil synovi, že vozidlo neřídil (když soudu vysvětloval, proč kontroloval kamerové záznamy), i když následně tvrdil opak (když soudu vysvětloval, proč věc nechtěl řešit s pojišťovnou), a pak uvedl, že škodu by stejně musel zaplatit, kdyby náhodou byl viníkem obžalovaný (když soudu vysvětloval, proč poškozeným zaplatil škodu), byť jinak i výpověď tohoto svědka vyznívá ve prospěch obžalovaného (zejména co do stavu, přítomnosti na místě a následných sdělení svědků T.).
10. Dále krajský soud uvádí, že okresní soud se podrobně zabýval nejen podstatou obhajoby obžalovaného, ale též jednotlivými tvrzeními s ní souvisejícími (bundou, existencí třetí osoby na místě činu, směru útěku obžalovaného z místa havárie, požitím alkoholu po nehodě) a dospěl k závěru, že byla provedenými důkazy vyvrácena, tedy ani těmto tvrzením obžalovaného neuvěřil. Přesto v hlavních líčeních opakovaně obžalovaného vyslechl k množství a době požití alkoholických nápojů a mj. v tomto směru nechal vyhotovit znalkyni z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie doplňky znaleckého posudku (a znalkyni vyslechl). Okresní soud zcela pominul (i když v hlavním líčení k důkazu provedl) protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem a lékařskou zprávou (č. l. 61, 62), ze kterých vycházela i znalkyně při vypracování znaleckého posudku v přípravném řízení, kde sám obžalovaný lékařce na ošetření po činu uvedl, že po deliktu alkohol nepil, popsal, že vypil od 21.00 do 1.50 hodin *8-10 dvanáctistupňových piv a 16 x 55 procentní libovinu*. Dle lékařky provádějící vyšetření ještě v čase 3.45 hodin jevil známky požití alkoholu (opilosti), které jsou popsány (mnohomlupnost, bledé spojivky, zpomalená reakce zornic, nejistý při chůzi, dech páchnoucí alkoholem). Dále okresní soud pominul, že i další nezainteresovaný svědek Mojmir P., který byl před předmětnou havárií v restauraci u Bobříků, popsal, že obžalovaný měl *přebráno, vylil mu štamprle, motal se, byl ošřabý*. Dále svědek prap. Bc. Jan B., který po předmětné havárii našel

obžalovaného ve sklepe, popsal, že obžalovaný *jevil známky silné podnapilosti, nedalo se s ním skoro domluvit, jeho řeč byl nesrozumitelná, byl cítit silný závan alkoholu, měl zarudlé oči a díval se skrze svědka.* Okresní soud tedy provedené důkazy k množství obžalovaným požitého alkoholu a jeho stavu opilosti v době činu hodnotil nestandardně, chybně a výrazně ve prospěch obžalovaného, když upravil skutkovou větu oproti podané obžalobě tak, že obžalovaný měl v době řízení vozidla v krvi nejméně 1 ‰ alkoholu, oproti původně stanovené hladině nejméně 1,5 ‰ alkoholu. Jelikož bylo podáno odvolání pouze obžalovaným, krajský soud nemohl změnit napadený rozsudek v jeho neprospěch (§ 259 odstavec 4 trestního řádu).

11. Skutková zjištění okresní soud správně právně kvalifikoval, neboť obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku a způsobil takovým činem dopravní nehodu. Bylo prokázáno, že v důsledku opilosti se obžalovaný nacházel ve stavu neslučitelném s bezpečným řízením motorových vozidel, neboť obžalovaný řídil motorové vozidlo, ačkoliv požil alkoholické nápoje, kdy hladina alkoholu v krvi v době řízení a předmětné nehody činila nejméně 1 promile, tedy jednalo se o lehký stupeň opilosti (nikoliv jak nepřesně uvedl okresní soud *značné podnapilosti*, byť toto jeho pochybení nemá vliv na věcnou správnost rozhodnutí), což je stav neslučitelný s bezpečným řízením motorového vozidla. Definice návykové látky je obsažena v ustanovení § 130 trestního zákoníku, ve kterém je výslovně uveden alkohol a řízení motorového vozidla řidičem, který požil určité množství alkoholu, je nutno považovat za činnost dle § 274 trestního zákoníku, poněvadž možnost ohrožení chráněných zájmů vyplývá již z povahy vozidla, které svou hmotností a motorickou silou může způsobit vážné destruktivní účinky. Právě tato povaha motorového vozidla způsobuje, že následky dopravních nehod v silničním provozu jsou zpravidla tak závažné, přičemž jim je úměrná zákonem předpokládaná intenzita ohrožení. Ze skutkových zjištění je evidentní, že obžalovaný vykonával činnost - řízení motorového vozidla, jejíž bezpečný výkon vyžadoval soustředěnou pozornost na konkrétní dopravní situaci, přičemž tato způsobilost byla u jeho osoby vlivem návykové látky (požitého alkoholu) vyloučena, čímž mohl ohrozit život nebo zdraví, nebo způsobit značnou škodu na majetku a skutečně způsobil následek, o kterém bude pojednáno níže. Dle konstantní rozhodovací praxe se o stav vylučující způsobilost v případě řidiče motorového vozidla jedná zejména tehdy, jestliže hladina alkoholu v řidičově krvi dosáhla alespoň jednoho gramu na kilogram. V daném případě byl prokázán v krvi obžalovaného alkohol ve výše uvedeném množství, které zcela zjevně vylučuje bezpečné řízení motorových vozidel, o čemž svědčí i způsob jízdy, kdy na přímém úseku vozovky nezvládl řízení vozidla, nejprve srazil plechovou nádobu na komunální odpad stojící před rodinným domem, poté vyjel vpravo mimo komunikaci, kde nejprve čelní částí jím řízeného vozidla narazil do dřevěného oplocení rodinného domu, které zničil, vjel na zahradu rodinného domu, kde čelní částí vozidla zcela zničil tam stojící plechovou garáž a následně narazil do telekomunikačního sloupu a takto způsobil škodu zadokumentovanou v protokolu o nehodě a fotodokumentaci. Tedy způsobil takovým činem dopravní nehodu, kdy ve skutkové větě citovaná událost definici dopravní nehody uvedenou v § 47 odstavec 1 zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, splňuje. Dle citovaného zákonného ustanovení se dopravní nehodou rozumí událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu. Rovněž subjektivní stránka výše uvedeného trestného činu byla naplněna, když znaky základní skutkové podstaty jsou kryty zaviněním a to v úmyslné formě, kdy soud dospěl k závěru, že byl prokázán úmysl přímý ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, což do kvalifikované skutkové podstaty, tzn. ve vztahu k okolnostem podmiňujícím použití vyšší trestní sazby, bylo prokázáno nedbalostní zavinění, konkrétně vědomá nedbalost ve smyslu ustanovení § 16 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

K subjektu trestného činu, tedy k osobě obžalovaného, soud neshledal žádné zákonné předpoklady, které by vylučovaly jeho trestní odpovědnost. Dále soud dospěl k závěru, že přes zásadu subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu ultima ratio trestní odpovědnosti vyjádřené v ustanovení § 12 odstavec 2 trestního zákoníku se obžalovaný dopustil natolik společensky škodlivého jednání, že uplatnění trestní represe je zcela namístě.

12. Po přezkoumání výroku o trestu krajský soud konstatuje, že trest uložený obžalovanému není nepřiměřeně přísný. Okresní soud při ukládání trestu správně hodnotil hlediska přiměřenosti trestních sankcí a všechny skutečnosti rozhodné pro druh a výměru trestu dle § 38 a § 39 trestního zákoníku, kdy na jeho argumentaci uvedenou v odůvodnění rozsudku možno odkázat. Okresní soud ukládal trest v rámci trestní sazby dané ustanovením § 247 odstavec 2 trestního zákoníku, dle kterého je možno uložit trest odnětí svobody v rozmezí 6 měsíců až 3 léta. Správně dospěl k závěru, že hledisku přiměřenosti trestní sankce ve smyslu ustanovení § 38 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku odpovídá svým druhem toliko podmíněné odsouzení k trestu odnětí svobody ve smyslu ustanovení § 52 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, a trest odnětí svobody ukládal při spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 8 měsíců. Ovšem při absenci polehčujících okolností, jakékoliv sebereflexe či snaze po nápravě na straně obžalovaného a vzhledem k okolnostem případu a konkrétní společenské škodlivosti i dle názoru krajského soudu nelze zkušební dobu a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, který je též přiměřeně uložit, jelikož se obžalovaný dopustil trestného činu v souvislosti s řízením motorových vozidel, ukládat při samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Konkrétní výměry, které okresní soud stanovil, a to zkušební doby ve čtvrtině zákonné trestní sazby stanovené v § 82 odstavec 1 trestního zákoníku v rozmezí od jednoho do pěti let, tedy v trvání 2 let, a trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v dolní polovině zákonné trestní sazby stanovené v § 73 odstavec 1 trestního zákoníku v rozmezí od jednoho do desíti let, tedy v trvání 30 měsíců, se nejeví ve světle uvedených skutečností jako nepřiměřeně přísné. Jestliže obžalovaný v průběhu zkušební doby, která počne běžet od právní moci rozsudku, povede řádný život a nedopustí se dalšího protiprávního jednání, po jejím uplynutí vysloví okresní soud, že se osvědčil. V opačném případě se vystavuje nebezpečí, že již během zkušební doby podmíněného odsouzení bude rozhodnuto, že trest vykoná.
13. S ohledem na shora uvedené krajský soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl dle § 256 trestního řádu.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 27. února 2023

JUDr. Milan Ihnát, v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Petra Ritterová, v. r.